Sfinţii erau oameni dintr-o bucată: iubind până la capăt, crezând până la capăt, respectându-şi crezul lor până la capăt

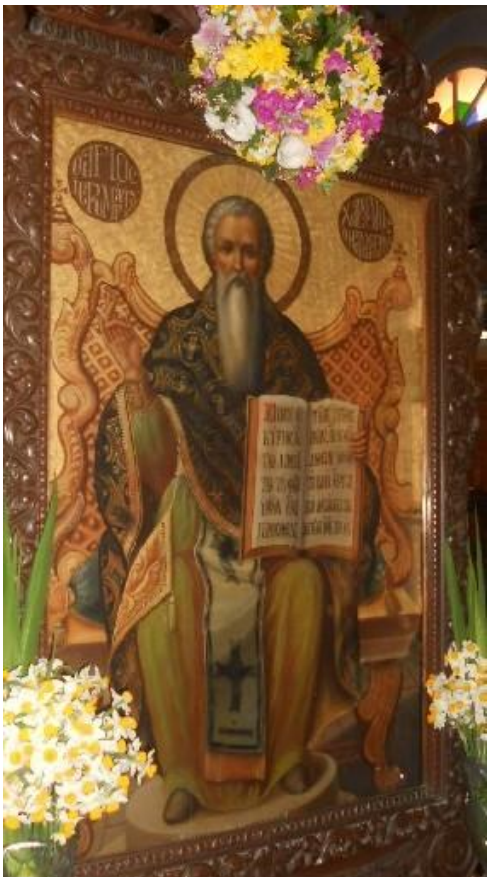

Sfântul Haralambie

Sfântul sfinţit mucenic Haralambie, episcopul Magneziei, Grecia (†202) (s.v. 10 februarie / s.n. 23 februarie):

https://www.academia.edu/45388693/Sf%C3%A2ntul_sfin%C5%A3it_mucenic_Haralambie_episcopul_Magneziei_Grecia_202_10_februarie_

https://archive.org/details/sf.-haralambie

***

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Haralambie, episcopul Magneziei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C5%A3it-muc-Haralambie-(10-feb)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Haralambie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Haralambie

***

"Vieţile Sfinţilor" nu sunt cărţi de poveşti, ci pilde şi modele de viaţă pe care să le urmăm în viaţa noastră. Hristos ni-i dă şi Biserica ni-i dă, drept exemplu, ca privind la viaţa lor, la petrecerea lor, la credinţa, la speranţa şi faptele lor, să încercăm şi noi să facem la fel şi să înţelegem că aceasta este va să zică adevărata "viaţă în Hristos".

&&&

Iubiţi credincioşi, facem astăzi pomenirea unui bătrân de 113 ani. Atât a avut Sfântul Haralambie, ocrotitorul bisericii acesteia, când a fost arestat şi maltratat în fel şi chip, pentru ca să renunţe la credinţa sa creştină.

Suntem în veacul al treilea, când Sfântul Haralambie era episcop în Cetatea Magneziei, din Asia mică, Turcia de astăzi, în vremea bătrânului împărat Sever, care a dat poruncă în întreg Imperiul Roman să fie prigoniţi creştinii, pentru că erau socotiţi în vremea aceea periculoşi şi păguboşi, pentru societatea romană.

Aşa se face că, la scurtă vreme şi episcopul Haralambie pârât fiind către mai marele cetăţii că este creştin, ba încă pentru că este căpetenia spirituală a creştinilor, a fost adus în faţa aceluia şi după o regie care se repetă în viaţa fiecărui sfânt aproape, au căutat mai întâi să-l îmbuneze şi să-l măgulească cu cuvinte meşteşugite, alese şi frumoase, ca să renunţe la credinţa sa creştină. Promiţându-i-se fel de fel de lucruri, căutând în fel şi chip mai întâi să-l convingă de bunăvoie, în chip voluntar, să-şi abandoneze pe Hristosul său şi să îmbrăţişeze păgânătatea şi păgâna credinţă a Imperiului Roman.

În faţa prigonitorilor, bătrânul acesta venerabil a arătat nu numai statornicie şi răbdare, ci a arătat şi o vitejie demnă de un om care a rămas tânăr cu spiritul în pofida, iată, a vârstei încărcate de ani, având 113 ani. Şi a uimit pe toţi cu răbdarea sa, cu puterea sa, dar mai ales cu darul lui Dumnezeu Care-l păzea sănătos în ciuda tuturor chinurilor şi bătăilor pe care le-au găsit de cuviinţă să le îndrepte împotriva sa chinuitorii săi: A fost spânzurat - citim în viaţa sa - de mâini în sus şi întreg trupul său a fost strujit cu unghii de fier, aşa încât curgea sângele şiroaie din trupul său bătrân. A fost bătut, a fost târât fiind legat de cai, şi în câte alte feluri nu au gândit prigonitorii săi să-l convingă să treacă la credinţa păgână. De fiecare dată însă, prin darul lui Dumnezeu, s-a aflat vindecat şi în chip miraculos, din nou întreg, încât se minunau cu toţii.

Ba încă, unii, impresionaţi de ceea ce se întâmplă cu el, au crezut şi ei în Hristos. Aşa s-a întâmplat şi cu chinuitorii săi care-l băteau cu toiege. Aceia văzând cum în chip minunat bătrânul acesta rezista şi este dăruit de Dumnezeu cu vindecare după fiecare maltratare, au cerut şi ei să fie botezaţi şi să se numească creştini.

Până şi fiica împăratului Sever, care şi el a venit până la urmă să maltrateze şi să chinuie pe Haralambie, până şi fiica aceluia, cu numele Galini, s-a lăsat impresionată de răbdarea şi puterea dumnezeiască a sfântului care, în văzul tuturor, cerându-i-se în chip deosebit, a vindecat pe un îndrăcit, cunoscut fiind de mulţi ca pătimind aceasta de mulţi ani, ba încă, a mai înviat şi pe un mort.

Aşa a înţeles tânăra Galini, că această credinţă a tatălui ei - fie şi împărat - credinţa aceasta păgână chiar dacă era o credinţă de veacuri, a imperiului acestuia ce trecea drept o civilizaţie deosebită, toate acestea a înţeles Galini că sunt minciuni. De aceea spre dezamăgirea tatălui ei şi spre dezonorarea lui, a mers în templu unde erau înşiraţi zeii la care romanii, în frunte chiar cu tatăl ei, mergeau şi se închinau în chip ritual, a mers şi a distrus zeii, ca să le arate tuturor că zeii aceia - statui făcute de mâini omeneşti – nu pot nimic nici măcar împotriva acelora care, iată îndrăznesc să-i spargă şi să-i risipească la pământ.

Aceasta a făcut-o în două rânduri, încât tatăl ei a rămas fără cuvânt şi nu ştia ce să creadă, timp în care foarte mulţi din oamenii care priveau la chinurile pe care, rând pe rând şi cu multă bărbăţie, le răbda Haralambie, treceau şi îmbrăţişau credinţa creştină. La un pas a fost până şi împăratul Sever. El însuşi fiind vindecat de Haralambie, el însuşi fiind mântuit, pentru că provocându-L pe Dumnezeu într-un moment de indignare, tot vorbindu-i Haralambie de Dumnezeul Cel Adevărat, Hristos, adevărat faţă de zeii săi mincinoşi, se spune că a luat arcul şi în indignarea sa a tras către cer, provocându-L pe Hristos, dacă este Dumnezeu Adevărat, să facă să se vadă aceasta. Şi a rămas împăratul, prin mânia lui Dumnezeu, a rămas fără grai şi a rămas spânzurat în văzduh, chinuindu-se cumplit şi suferind a strigat la bătrânul Haralambie să se roage lui Dumnezeu pentru el ca să fie izbăvit. S-a rugat Haralambie şi s-a tămăduit acela şi şi-a revenit. Şi a fost, spun, cât pe-aci să se încreştineze şi el şi să ajungă el întâiul împărat roman creştin şi nu Constantin, ceva mai târziu.

Însă, dragii mei, greu le este celor puternici să se smerească şi să accepte adevărul chiar dacă-l văd sau îl cunosc. Greu i-a fost împăratului Sever să-şi abandoneze credinţa, de acum strămoşească şi să recunoască că a trăit într-o minciună. De aceea, trecând ceva vreme, la sfatul celorlalţi rău sfătuitori din jurul lui, a uitat minunea pe care a săvârşit-o Haralambie chiar cu dânsul şi a început din nou cu

alte şi alte chinuri să se pornească împotriva bătrânului acestuia. Disperat, în cele din urmă văzând că tot mai mult se îngroaşă rândurile celor care cred în Hristos, văzând răbdarea şi credinţa lui Haralambie, a dat poruncă să i se taie capul. Nu s-a întâmplat însă aceasta, pentru că după ce a fost pronunţată sentinţa luându-l pe bătrân şi purtându-l la locul de tăiere s-a arătat - citim în viaţa sfântului - Hristos Însuşi, înconjurat de îngeri şi a luat sufletul bătrânului acestuia sfânt la ceruri împreună cu El.

Aceasta este, dragii mei, în scurte cuvinte, viaţa Sfântului Haralambie. Dacă veţi căuta în "Vieţile Sfinţilor" pe rând şi amănunţit sunt arătate chinurile şi faptele minunate ale acestui bărbat care ne stă nouă astăzi, pildă de credinţă nestrămutată mai ales atunci când se încearcă să fim corupţi. Când cei din jurul nostru încearcă să ne provoace la compromis, într-o lume în care compromisul devine din ce în ce mai la modă, iar jertfa, statornicia, devin pe zi ce trece "o mare prostie". Într-o astfel de lume, dragii mei, Sfântul Haralambie de astăzi ne stă pildă tuturor de felul în care ar trebui să ne păzim şi să ne cinstim credinţa noastră strămoşească.

El n-a înţeles să cedeze nici pentru promisiuni, nici pentru încântări, nici pentru mai ştiu eu ce planuri i-au fost puse înainte. El a ştiut un singur lucru: zeii aceia păgâni, statuile acelea făcute de tâmplari, de pietrari, de fierari sau de argintari erau o prostie şi nu merită să-şi abandoneze sau să-şi trădeze Dumnezeul sau de dragul acelora, a unor funcţii sau promisiuni ce i-au fost puse înainte.

Ni se potriveşte viaţa Sfântului Haralambie şi nouă celor care, de multe ori, Îl trădăm pe Dumnezeu, nu de dragul zeilor, nici de dragul unor promisiuni pe care nu ni le face nimeni, ci de dragul păcatelor, poftelor, tentaţiilor, slăbiciunilor în braţele cărora ne aruncăm adeseori singuri, uitând pentru o clipă sau mai multe: postul, rugăciunea, milostenia, înfrânarea, curăţenia trupească şi sufletească şi toate celelalte fapte bune, neglijându-le de dragul unor altfel de demoni pe care-i acceptăm adeseori de bunăvoie: sunt demonii slăbiciunilor, ai tentaţiilor, ai păcatelor în braţele cărora, repet, ne lăsăm de multe ori sau ne aruncăm chiar noi înşine.

Ei bine, Sfântul Haralambie, bătrânul acesta venerabil, ne este model şi exemplu astăzi de viaţă adevărată în Hristos, plină de curaj până la sânge şi jertfă. De aceea au ajuns, dragii mei, oamenii aceştia – trecuţi în calendare – sfinţi. Nu pentru că au făcut compromisuri, cum facem noi adeseori, în viaţa de zi cu zi spunând: "Lasă că merge şi aşa!", "Le fac eu şi aşa!" , "Trec eu şi de asta!" ***Sfinţii erau oameni dintr-o bucată: iubind până la capăt, crezând până la capăt, respectându-şi crezul lor până la capăt.*** Iată de ce au ajuns în calendare!

Iar noi credincioşii îi cinstim, doar, doar, vom putea lua şi noi ceva de la ei, de la fiecare. De aceea citim "Vieţile Sfinţilor". De aceea i-a rânduit Biserica exemple, în fiecare zi, pentru noi toţi. ***"Vieţile Sfinţilor" nu sunt cărţi de poveşti, ci pilde şi modele de viaţă pe care să le urmăm în viaţa noastră. Hristos ni-i dă şi Biserica ni-i dă, drept exemplu, ca privind la viaţa lor, la petrecerea lor, la credinţa, la speranţa şi faptele lor, să încercăm şi noi să facem la fel şi să înţelegem că aceasta este va să zică adevărata "viaţă în Hristos".***

De aceea să-l rugăm pe Sfântul Haralambie, astăzi, să ne binecuvânteze şi pe noi şi să mijlocească de la Dumnezeu şi pentru noi credinţa tare şi statornică, curaj şi mai ales trăinicie în a ne mărturisi credinţa noastră strămoşească.

Iată, de 2000 de ani ne cinstim strămoşii ca şi astăzi - fiind sâmbăta celor adormiţi - aducând la biserică jertfe, pentru ca Dumnezeu să facă să li se ierte ceea ce le-a rămas neiertat. Este motivul pentru care şi în celelalte sâmbete ale Postului mare care urmează, aducem jertfe pentru înaintaşii noştri în chip solidar cu ei, ca prin această solidaritate să-I arătăm lui Dumnezeu că ne considerăm nepoţii şi strănepoţii lor, urmaşi ai crezului lor, ai credinţei lor şi rugându-L totodată să-i împărtăşească în chip spiritual din jertfa aceasta materială a noastră.

Să-l rugăm aşadar pe Sfântul Haralambie, să ceară de la Dumnezeu şi pentru noi binecuvântare, credinţă şi spirit de jertfă pentru viaţa noastră în Hristos, pentru credinţa noastră creştină. Amin.

(Predica rostită de P.S. Sebastian (Ilfoveanul), episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor la hramul Sfântului mucenic Haralambie, ocrotitorul parohiei Flămânda din Bucureşti)